

mærkedes, at det var noget for dem kært og helligt, de her bar til Graven.

Nærmest bag Kisten gik Fru Stine omgivet af sine Børn, og allersidst i Følget saaes en grædende Kvinde i brandrødt Liv og Kvækerkyse. Det var Susse Frederiksen. Den gamle Synderinde, der efter en fornyet Om-tumlen mellem Tribunen og Hospitalet nu var havnet i Frelsens Hær, havde under alt dette aldrig glemt den Mand, som i hendes Fornedrelses Dage ene af alle havde mødt hende med Kærlighed. Da Salmesangen omkring Graven begyndte, var det ogsaa hendes klare Stemme, der hørt over alle andres. Hun stod i sin Soldateruniform paa Grushøjen bagved Graven og ledsagede Sangen med Greb i en Guitar. Det var Mads Vestrups Yndlings-salme, man sang, — den, han selv engang havde lært hende:

Nu det lysner i mit Sind,
Solen har jeg lukket ind.
Livets Kilde har jeg fundet,
Døden har jeg overvundet.

Et Par Dage efter fandt Grosserer Søholms Begravelse Sted fra Frue Kirke, hvor alt, hvad Forretningsverdenen ejede af Standspersoner, mødte op med Repræsentanter fra Børsen i Spidsen. Det var en af de store Sørgefester for blændede Vinduer, med Lys i Kronerne, florumvundne Kandelabre, Draperier paa Væggene og to Sørgeomarskaller i *dress* foran Kisten. Operaens populære Helte-tenor var engageret til at synge et Farvel, og et stort